

Ar. for et Lægebesøg, foruden fri Befordring. Det skulde de Herrer betænke, som her i Kjøbenhavn faae Lægehjælp for et Par Kroner, jeg tror ikke, der forlanges Mere, og der slaas maaſte endogſaa af, naar det ſter oftere. Hertil kommer ſaa, at der gives Lægefolt, ſom i mange Stykker have forbauſet Omgivelferne ved den Indſigt og Digtighed, hvormed de forſtaa at behandle navnlig udbortes Sygdomme. Jeg nævnte før en Mand, ſom kurerede en Haand, ſom Lægerne vilde have fat af; jeg har havt Leilighed til at ſe hans Kure mere end een Gang, og jeg for mit Bedkommende har ſøgt til ham i udbortes Tilfælde, og da min Læge i Randers en Gang ſpurgte mig, om jeg virkelig gjorde det, ſaa ſagde jeg: Ja, for jeg har mere Tillid til ham end til Dem; jeg tror, han er bedre i Stand til at behandle udbortes Sygdomme. Ja, det forbauſede ham — for at blive ved Forbauſeſen — og han ſpurgte mig, om jeg da ikke troede, at han, der havde taget ſin Examen og ſtuderet det menneſkelige Legeme, var bedre i Stand dertil. Jo, ſagde jeg, men ſaa tror jeg, at De til Gjenſjæld er mere ſkjodesløs og viſer ikke den Omhu, ſom Kvafsalveren, for han veed, at han baade har Dem og hele Retsvæſenet paa Halsen, ſaaſnart han blot viſer en Smule Uforſigtighed. Jeg tror forøvrigt, at Lægerne i mange Tilfælde kunne hjælpe, men ikke ville gjøre ſig den Meilighed. Kan man f. Ex. i det Tilfælde, jeg før nævnte, hvor Bedkommende, vel at mærke, var en fattig Mand, tro Andet, end at Lægerne, hvis de virkelig havde gjort ſig Umage, kunde have reddet Mandens Haand? Det tror jeg, de havde kunnet, men de gjorde det ikke. Det ſpiller en overordentlig vigtig Rolle for, jeg kan gjerne ſige os Alle paa Landet, at man kan henvende ſig til en hvilkenſomhelſt Mand eller Kvinde i forſkjellige Sygdomstilfælde og navnlig ved Saar og andre udbortes Sygdomme, og det er ſaaere haardt, at en Mand ſkal ſtraffes, fordi han yder ſin Nabo Hjælp. Dette er mig overhovedet umuligt at begribe i vor fremſtrebne Tid, hvor man ellers raaber paa Frihed i alle andre Henseender, baade fra Høre og Benſtre, og det er formodentlig det, der har foreſvævet det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgtreds (Sagd), der i dette Tilfælde ganſke ſamſtemmer med mig. Det er mig nemlig umuligt at begribe, at man ikke ſkal have Lov til at betro ſit Legeme til, hvem man vil. Jeg kan ligefrem oprøres i mit Sind ved at tænke paa, at jeg ſkal ſpørge den eller den, om jeg maa have Lov til at betro mit Legeme til den Ene eller den Anden. Hvad kommer det

Verden ved, hvem jeg betror mit Legeme til? Hvad er det for en Næsviſhed over for mig? Har jeg ikke Lov til at betro mit Legeme til hvem, jeg vil? Det kan oprøre mig, at man ſaaledes ſtaar og vil vogte og vaage over mit Helbred og er bange for, at jeg ſkal tage Skade, ganſke ſom om man var mere omhyggelig over for mit Liv, end jeg ſelv er. Dette er ſandelig Overtro — jeg tillader mig her at bruge den Betegnelse, for her paſſer den bedre end det Sted, hvor det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgtreds (Brandes) anvendte den. Hvorom Alt er, ſaa vil jeg give dette Lovforſlag min bedſte Anbefaling, og haabe, at de Indvendinger, ſom den ærede Juſtitsminiſter havde derimod, ikke maa være af værre Beſtaffenhed, end at de kunne ryddes til Side, ſaa at vi endelig til Shvende og ſidſt efter lange Forhandlinger i tidligere Tider kunne have den Fornøielſe at faae det mere frit paa dette Omraade, end vi hidtil have havt. Vi trænge iſær paa Landet i allerhøieſte Grad dertil, og de Farer og Vanſkeligheder, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgtreds (C. F. Larſen) rullede op, er, ſom jeg ſagde, Overtro. Det er ingenlunde Tilfældet, det forholder ſig ſlet ikke ſaaſdan, man kan være ganſke tryg i ſaa Henseende, man behøver ikke at belemre ſin Samvittighed med det Mindſte i ſaa Henseende. Der ſter ingen Ulykke. Man ſiger, at Publikum er udsat for Optraekkeri. Ja, derſom det ærede Medlem vilde anvende det paa Lægerne, da jeg nu har ſagt, hvilken Betaling de fordre, ſaa vilde jeg anſe det for at være en paſſende Betegnelse, men overfor Kvafsalverne paſſer det ikke; jeg veed i hvert Fald, at de, jeg har kjendt, have aldrig forlangt Betaling, de overlade til Bedkommende ſelv, ſom de have helbredt, at hde dem den Betaling, de ville. Ja, hvis det endda for Fremtiden ſkulde være ſaaſdan, at de kunde fordre Betaling, men det giver dette Lovforſlag dem jo paa ingen Maade Ret til, der er ingen Fare i ſaa Henseende. Nei, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte og Svendborg Amts 6te Valgtreds kunne være rolige; de behøve ikke at frygte, at der ſter denne eller hin Ulykke, hvis vi vedtage dette lille Lovforſlag. Tværtimod kan jeg og andre Medlemmer, der ſamſtemme med mig, forſikre Dem, at de hjælpe Fattigfolk til at faae Udgang til Hjælp, hvor de i Dieblirket have Trang dertil, uden at blive trukne op ſom naar de ſkulde ſøge Lægehjælp; og det er det Væſentligſte. Derfor giver jeg Lovforſlaget min varmefte Anbefaling, og det ſkulde gjøre mig meget ondt, om det ſkulde blive forkaſtet, ſaaledes at vi ikke denne Gang